Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

28. juli 2016*

»Præjudiciel forelæggelse — præjudiciel hasteprocedure — politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager — rammeafgørelse 2002/584/RIA — artikel 26, stk. 1 — europæisk arrestordre — virkninger af overgivelsen — fratrækning af varigheden af varetægtsfængslingen i den fuldbyrdende medlemsstat — begrebet »varetægtsfængslet« — andre frihedsbegrænsende foranstaltninger end fængsling — husarrest kombineret med en elektronisk fodlænke — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 6 og 49«

I sag C-294/16 PPU,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (retten i første instans i Łódź – indre by i Łódź, Polen) ved afgørelse af 24. maj 2016, indgået til Domstolen den 25. maj 2016, i sagen:

JZ

mod

Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne C. Lycourgos (refererende dommer), E. Juhász, C. Vajda og K. Jürimäe,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. juli 2016,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den polske regering ved B. Majczyna og J. Sawicka, som befuldmægtigede

— den tyske regering ved T. Henze og M. Hellmann, som befuldmægtigede

— Det Forenede Kongeriges regering ved C.R. Brodie, som befuldmægtiget, bistået af barrister D. Blundell

* Processprog: polsk.

— Europa-Kommissionen ved M. Owsiany-Hornung og S. Grünheid, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. juli 2016,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 26, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem JZ og Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście (anklagemyndigheden i Łódź, Polen) vedrørende den berørtes anmodning om, at den periode, hvor den medlemsstat, som har fuldbyrdet den europæiske arrestordre, dvs. Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, over for den pågældende har iværksat elektronisk overvågning af opholdsstedet kombineret med husarrest, bliver fradraget i den samlede varighed af den frihedsstraf, som han er blevet idømt i Polen.

Retsforskrifter

EMRK

3 Artikel 5 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), har overskriften »Ret til frihed og sikkerhed« og fastsætter i stk. 1, at »[e]nhver har ret til frihed og personlig sikkerhed«.

Chartret

4 Det fremgår af artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), der har overskriften »Ret til frihed og sikkerhed«, at »[e]nhver har ret til frihed og personlig sikkerhed«.

5 Chartrets artikel 49 med overskriften »Legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet mellem lovovertrædelse og straf« bestemmer i stk. 3, at »[s]traffens omfang skal stå i rimeligt forhold til overtrædelsen«.

6 Chartrets artikel 52 med overskriften »Rækkevidde og fortolkning af rettigheder og principper« fastsætter følgende i stk. 3 og 7:

»3. I det omfang dette charter indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved [EMRK], har de samme betydning og omfang som i konventionen. Denne bestemmelse er ikke til hinder for, at EU-retten kan yde en mere omfattende beskyttelse.

[…]

7. Unionens og medlemsstaternes domstole tager behørigt hensyn til de forklaringer, der er udarbejdet som en vejledning ved fortolkningen af dette charter.«

Rammeafgørelse 2002/584

7 Det fremgår af 12. betragtning til rammeafgørelse 2002/584, at rammeafgørelsen respekterer de grundlæggende rettigheder og principper, som er anerkendt i artikel 6 EU, og som afspejles i chartret, navnlig kapitel VI heri.

8 Rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3, har følgende ordlyd:

»Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [EU].«

9 Rammeafgørelsens artikel 12 med overskriften »Varetægtsfængsling af en person« bestemmer:

»Når en person anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed afgøre, om den pågældende skal forblive varetægtsfængslet i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning. Den pågældende kan på et hvilket som helst tidspunkt løslades midlertidigt i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning, under forudsætning af at denne medlemsstats kompetente myndighed træffer enhver foranstaltning, den måtte finde nødvendig, for at undgå, at den pågældende flygter.«

10 Artikel 26 i rammeafgørelse 2002/584, der er indeholdt i rammeafgørelsens kapitel 3 med overskriften »Virkninger af overgivelsen«, og som har overskriften »Fratrækning af varigheden af varetægtsfængslingen i den fuldbyrdende medlemsstat«, fastsætter:

»1. Den udstedende medlemsstat fradrager enhver periode, hvor den eftersøgte har været varetægtsfængslet i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, i den samlede varighed af den periode, den pågældende skal afsone i den udstedende medlemsstat som følge af idømmelsen af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

2. I den forbindelse fremsender den fuldbyrdende judicielle myndighed eller den centrale myndighed, der er udpeget i medfør af artikel 7, samtidig med overgivelsen alle oplysninger om varigheden af den eftersøgtes varetægtsfængsling på grundlag af den europæiske arrestordre til den udstedende judicielle myndighed.«

Polsk ret

11 Artikel 63, stk. 1, i kodeks karny (straffeloven) af 6. juni 1997 (Dz. U. nr. 88, pos. 553) fastsætter, at perioderne med faktisk frihedsberøvelse fradrages i den afsagte dom, rundet op til en hel dag, hvorved én dags faktisk frihedsberøvelse modsvarer én dags frihedsstraf, to dages frihedsbegrænsende straf eller to dagbøder. I henhold til nævnte artikel 63, stk. 1, svarer én dag til en periode på 24 timer regnet fra tidspunktet for den faktiske frihedsberøvelse.

12 Det fremgår af artikel 607f i kodeks postępowania karnego (strafferetsplejeloven) af 6. juni 1997 (Dz. U. nr.°89, pos. 555, herefter »strafferetsplejeloven«), som gennemfører artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 i polsk ret, at de perioder med faktisk frihedsberøvelse, der er blevet afsonet i den medlemsstat, som har fuldbyrdet den europæiske arrestordre med henblik på overgivelsen, fradrages i den straf, der er blevet idømt eller er under fuldbyrdelse.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

13 Ved dom af 27. marts 2007 idømte Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (retten i første instans i Łódź – indre by i Łódź, Polen) JZ en frihedsstraf på tre år og to måneder.

14 Da JZ havde unddraget sig det polske retsvæsen, blev der udstedt en europæisk arrestordre mod ham. Den 18. juni 2014 blev JZ anholdt af myndighederne i Det Forenede Kongerige i henhold til denne europæiske arrestordre og fængslet frem til den 19. juni 2014. Ved afgørelse af 25. juni 2015 fradrog den nævnte ret denne periode i den frihedsstraf, som JZ skulle afsone i Polen.

15 Mellem den 19. juni 2014 og den 14. maj 2015 var JZ, der var blevet løsladt mod betaling af en kaution på 2 000 GBP, underlagt en pligt til at forblive på den af ham angivne adresse mellem kl. 22 og kl. 7, og denne pligt var ledsaget af elektronisk overvågning. JZ blev endvidere pålagt at give møde på en politistation, først dagligt, derefter, efter tre måneder, tre gange ugentligt mellem kl. 10 og kl. 12, et forbud mod at ansøge om udstedelse af dokumenter, der ville gøre det muligt for ham at rejse til udlandet, og en pligt til døgnet rundt at have en tændt og opladet mobiltelefon. Disse foranstaltninger fandt anvendelse frem til den 14. maj 2015, hvor den berørte blev overgivet til de polske myndigheder.

16 JZ har for den forelæggende ret nedlagt påstand om, at den periode, hvor han var i husarrest i Det Forenede Kongerige og underlagt elektronisk overvågning, skal fradrages i den frihedsstraf, som han er blevet idømt. Han har bl.a. gjort gældende, at i medfør af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal afgørelsen vedrørende fradraget af sikkerhedsforanstaltningen i den idømte straf træffes på grundlag af de i Det Forenede Kongerige gældende bestemmelser, hvorefter en sikkerhedsforanstaltning, der består i at underkaste den berørte person elektronisk overvågning i otte timer eller mere om dagen, ifølge ham, skal anses for en frihedsstraf.

17 Den forelæggende ret har i denne henseende anført, at det i henhold til Det Forenedes Kongeriges retsorden kun er muligt at fradrage perioderne med husarrest kombineret med elektronisk overvågning af opholdsstedet i den idømte straf, såfremt perioderne med husarrest udgjorde mindst ni timer dagligt, og at fradraget som hovedregel kun vedrører halvdelen af den periode, hvor foranstaltningen har været iværksat, rundet op til en hel dag.

18 Den forelæggende ret har ligeledes anført, at den pligt til at forblive i sit hjem i løbet af natten, som JZ blev pålagt, førte til, at han mistede sit arbejde, for så vidt som arbejdet var af midlertidig karakter, og den berørtes arbejdsgiver ikke var forpligtet til at tilpasse arbejdstiderne i forhold til, hvornår JZ kunne stå til rådighed. Endvidere var JZ i løbet af de første tre måneder i husarrest pålagt at give møde på en politistation, der lå ca. 16 km fra hans bopæl, dagligt mellem kl. 10 og kl. 12. Det var først efter, at disse tre måneder var forløbet, at mødehyppigheden blev nedsat til tre gange ugentligt, og at JZ fik mulighed for at give møde på en politistation, som lå tættere på hans bopælssted. I løbet af denne periode lykkedes det ikke den berørte at finde et arbejde, der kunne forenes med, hvornår han tidsmæssigt kunne stå til rådighed. Han forblev derfor hjemme sammen med sine børn, idet kun hans hustru arbejdede.

19 Den forelæggende ret finder, at fortolkningen af det i artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 indeholdte begreb »varetægtsfængslet« er af afgørende betydning for en korrekt fortolkning og anvendelse af de nationale bestemmelser om nedsættelse af varigheden af frihedsstraffe, herunder strafferetsplejelovens artikel 607f, der blev indført i polsk ret med henblik på gennemførelsen af rammeafgørelse 2002/584.

20 I denne henseende har den forelæggende ret anført, at fortolkningen af det i strafferetsplejelovens artikel 607f indeholdte begreb »faktisk frihedsberøvelse« er kilde til divergenser såvel i retspraksis som i retslitteraturen.

21 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at henset til 12. betragtning til rammeafgørelse 2002/584 og artikel 6 TEU, skal fortolkningen af denne rammeafgørelses artikel 26, stk. 1, foretages under hensyn til EMRK's artikel 5 og til den af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol anlagte fortolkning af denne artikel.

22 Det følger heraf, at de nationale domstole skal have mulighed for at efterprøve, om det i den for dem indbragte sag forholder sig således, at de foranstaltninger, der har fundet anvendelse på den domfældte, set under ét og varigheden af disse gør det muligt at antage, at disse foranstaltninger udgør en frihedsberøvelse, og således – på grundlag af samtlige omhandlede retsstandarder og under anvendelse af princippet om overensstemmende fortolkning – eventuelt at fradrage den periode, hvor de nævnte foranstaltninger har været iværksat, i varigheden af den idømte frihedsstraf.

23 Den forelæggende ret er desuden af den opfattelse, at det ville kunne føre til en tilsidesættelse af det i chartrets artikel 49, stk. 3, fastsatte proportionalitetsprincip, såfremt der blev anlagt en snæver fortolkning af begrebet »varetægtsfængslet«, hvorefter anvendelsen af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 alene blev indskrænket til de klassiske former for frihedsberøvelse, såsom fængsling eller varetægtsfængsling.

24 Den forelæggende ret har anført, at hovedsagen er karakteriseret ved en sammenlægning af forskellige sikkerhedsforanstaltninger, der samlet set kan anses for en frihedsberøvelse. Anvendelsen af disse foranstaltninger over flere måneder kan i sidste ende anses for at være en yderligere straf afsonet for den samme lovovertrædelse som den, for hvilken den domfældte allerede er blevet idømt en længerevarende frihedsstraf. Den forelæggende ret har i denne henseende anført, at JZ under denne periode i husarrest ikke har været i stand til at finde lønnet beskæftigelse, der var forenelig med de tidsmæssige indskrænkninger, som han var blevet pålagt, og at hans ægtefælle havde båret hele husholdningsbyrden.

25 På denne baggrund har Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (retten i første instans i Łódź – indre by i Łódź) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 26, stk. 1, i [rammeafgørelse 2002/584], sammenholdt med artikel 6, stk. 1 og 3, [TEU] og [chartrets] artikel 49, stk. 3 [...], fortolkes således, at begrebet »varetægtsfængslet« skal anses for også at omfatte foranstaltninger iværksat af den fuldbyrdende medlemsstat, der består i elektronisk overvågning af den af arrestordren omfattede persons opholdssted i kombination med husarrest?«

Om hasteproceduren

26 Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 107 i Domstolens procesreglement.

27 Til støtte for denne anmodning har den forelæggende ret anført, at JZ er frihedsberøvet, idet den frihedsstraf, som han er blevet idømt, først vil være udstået den 9. marts 2017. Den forelæggende ret finder desuden, at såfremt det viser sig nødvendigt at fradrage hele perioden med husarrest kombineret med elektronisk overvågning, dvs. perioden fra den 19. juni 2014 til den 14. maj 2015, i denne frihedsstraf, vil den berørte skulle løslades straks fra fængslet. Den forelæggende ret er følgelig af den opfattelse, at datoen for JZ' eventuelle løsladelse afhænger direkte af den dato, hvor Domstolen træffer afgørelse om den præjudicielle forelæggelse, som er indbragt for den.

28 I denne henseende skal det for det første bemærkes, at nærværende præjudicielle forelæggelse vedrører fortolkningen af rammeafgørelse 2002/584, der henhører under de bestemmelser, som er indeholdt i EUF-traktatens tredje del, afsnit V, om området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Den kan derfor undergives den præjudicielle hasteprocedure.

29 Hvad for det andet angår kriteriet om den hastende karakter skal der i henhold til Domstolens praksis tages hensyn til den omstændighed, at den i hovedsagen omhandlede person på nuværende tidspunkt er frihedsberøvet, og at hans fortsatte frihedsberøvelse afhænger af løsningen af tvisten i hovedsagen (jf. i denne retning dom af 24.5.2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, præmis 22 og den

deri nævnte retspraksis). I det foreliggende tilfælde fremgår det af de oplysninger, der er blevet fremlagt af den forelæggende ret, og som er gengivet i denne doms præmis 27, at JZ på nuværende tidspunkt er frihedsberøvet, og at hans fortsatte frihedsberøvelse afhænger af Domstolens afgørelse, for så vidt som et bekræftende svar fra Domstolen på det forelagte spørgsmål kan indebære, at den pågældende løslades straks.

30 Under disse omstændigheder har Domstolens Fjerde Afdeling den 6. juni 2016 efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at efterkomme den forelæggende rets anmodning om, at nærværende præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure.

Om det præjudicielle spørgsmål

31 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at foranstaltninger såsom husarrest i ni timer i løbet af natten kombineret med en overvågning af den pågældende person ved hjælp af en elektronisk fodlænke, med en pligt til dagligt eller flere gange ugentligt at give møde på en politistation på nærmere angivne tidspunkter og med et forbud mod at ansøge om udstedelse af rejsedokumenter til udlandet, kan anses for »varetægtsfængsl[ing]« som omhandlet i nævnte artikel 26, stk. 1.

32 Indledningsvis bemærkes, at den bindende karakter af rammeafgørelse 2002/584 indebærer en forpligtelse for den judicielle myndighed i den medlemsstat, der har udstedt en europæisk arrestordre, til at anlægge en overensstemmende fortolkning af national ret. Denne myndighed er således forpligtet til i videst muligt omfang at fortolke national ret i lyset af rammeafgørelsens ordlyd og formål med henblik på at nå det med rammeafgørelsen tilsigtede resultat (jf. i denne retning dom af 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, præmis 53 og 54 og den deri nævnte retspraksis).

33 Denne forpligtelse til overensstemmende fortolkning begrænses ganske vist af de generelle retsprincipper og kan ikke tjene som grundlag for en fortolkning contra legem af national ret. Det forholder sig imidlertid således, at princippet om overensstemmende fortolkning kræver, at de nationale retter gør alt, hvad der henhører under deres kompetence – idet de tager hensyn til national ret i dens helhed og anvender fortolkningsmetoder, der er anerkendt i denne ret – for at sikre den fulde virkning af den pågældende rammeafgørelse og for at nå et resultat, der er i overensstemmelse med det formål, som forfølges med rammeafgørelsen (jf. i denne retning dom af 5.9.2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, præmis 55 og 56 og den deri nævnte retspraksis).

34 Det fremgår af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, at den udstedende medlemsstat fradrager enhver periode, hvor den eftersøgte har været varetægtsfængslet i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, i den samlede varighed af den periode, den pågældende skal afsone i denne medlemsstat som følge af idømmelsen af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

35 I henhold til Domstolens faste praksis følger det såvel af kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en EU-retlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Den Europæiske Union (jf. i denne retning dom af 17.7.2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, præmis 42, og af 24.5.2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, præmis 28).

36 Den nævnte bestemmelse indeholder ingen henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde.

37 Det må derfor antages, at det i artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 indeholdte begreb »varetægtsfængslet« er et selvstændigt EU-retligt begreb, som skal fortolkes selvstændigt og ensartet på Unionens område under hensyntagen til bestemmelsens ordlyd, til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og til de mål, der forfølges med den lovgivning, som den udgør en del af (jf. i denne retning dom af 29.10.2015, Saudaçor, C-174/14, EU:C:2015:733, præmis 52).

38 Hvad for det første angår ordlyden af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 bemærkes, at den formulering, der er anvendt i en af sprogversionerne af en EU-retlig bestemmelse, ikke kan tjene som eneste grundlag for bestemmelsens fortolkning eller tillægges større betydning end de øvrige sprogversioner. EU-retlige bestemmelser skal nemlig fortolkes og anvendes ensartet i lyset af de versioner, der er udfærdiget på alle EU-sprog (jf. i denne retning dom af 29.4.2015, Léger, C-528/13, EU:C:2015:288, præmis 35).

39 Det skal i denne henseende bemærkes, at der er uoverensstemmelser mellem forskellige sprogversioner af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584. Som eksempler herpå indeholder den engelske og den polske sprogversion af nævnte artikel 26, stk. 1, således alene udtrykkene »detention« og »zatrzymania«, hvorimod den tyske, den græske og den franske sprogversion anvender udtrykkene »Freiheitsentzugs«, »στέρηση της ελευθερίας« og »privation de liberté« [(i den danske sprogversion: »periode«)] for at henvise til den behandling, som den berørte skal være undergivet i den udstedende medlemsstat, og udtrykkene »Haft«, »κράτηση« og »détention« [(i den danske sprogversion: »varetægtsfængslet«)] for at angive den periode, der skal fradrages i den dom, som er blevet afsagt. Den nederlandske sprogversion af denne bestemmelse anvender derimod alene ordet »vrijheidsbeneming«, der svarer til udtrykket »privation de liberté« [(på dansk: »frihedsberøvelse«)].

40 I denne henseende skal det bemærkes dels, at udtrykkene »détention« og »privation de liberté« anvendes uden forskel i de forskellige sprogversioner af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, dels, at disse begreber er tilsvarende begreber, hvis sædvanlige betydning henviser til en indespærrings- eller fængslingssituation, ikke til en simpel restriktion for bevægelsesfriheden.

41 Hvad for det andet angår den sammenhæng, hvori artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 indgår, bemærkes, at rammeafgørelsens artikel 12 fastsætter, at når en person anholdes på grundlag af en europæisk arrestordre, skal den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning afgøre, om den pågældende skal forblive varetægtsfængslet, idet det samtidig præciseres, at der på et hvilket som helst tidspunkt og i overensstemmelse med den nævnte lovgivning kan træffes afgørelse om, at den pågældende person kan løslades midlertidigt, under forudsætning af at den kompetente myndighed træffer enhver foranstaltning, den måtte finde nødvendig, for at undgå, at personen flygter. Bestemmelsen fastsætter således, at der findes et alternativ til »varetægtsfængsl[ing]«, nemlig midlertidig løsladelse kombineret med foranstaltninger, med hvilke det tilsigtes at forhindre, at den omhandlede person flygter.

42 Hvad for det tredje angår det mål, der forfølges med artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, bemærkes, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 60 i forslaget til afgørelse, at formålet med den i denne artikel fastsatte forpligtelse til at fradrage den frihedsberøvelsesperiode, der følger af fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, i den samlede varighed af den frihedsberøvelsesperiode, den pågældende person skal afsone i den udstedende medlemsstat, er at konkretisere det generelle mål om respekt for de grundlæggende rettigheder – således som dette mål er fastsat i 12. betragtning til rammeafgørelse 2002/584 og gengivet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3 – samtidig med, at der værnes om den pågældende persons ret til frihed som fastsat i chartrets artikel 6 og om den effektive virkning af proportionalitetsprincippet ved anvendelsen af straf som omhandlet i chartrets artikel 49, stk. 3.

43 For så vidt som artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 kræver, at der skal tages hensyn til hele den periode, hvori den domfældte har været varetægtsfængslet i den fuldbyrdende medlemsstat, sikrer denne bestemmelse nemlig, at denne person i sidste ende ikke skal afsone en periode, hvis samlede varighed i den fuldbyrdende medlemsstat og den udstedende medlemsstat overstiger varigheden af den frihedsstraf, som den pågældende er blevet idømt i den udstedende medlemsstat.

44 I denne henseende – og således som den polske regering og Europa-Kommissionen har anført såvel i det skriftlige indlæg som i retsmødet – kan den frihedsberøvende virkning, som udgør essensen i en tilbageholdelse, kendetegne både en fængsling og, i særlige tilfælde, andre foranstaltninger, der uden at udgøre en fængsling i ordets egentlige forstand dog er så indskrænkende, at de skal sidestilles med en sådan fængsling. Dette ville være tilfældet med foranstaltninger, der på grund af deres art, varighed, virkninger og gennemførelse er af en sådan intensitet, at de berøver den pågældende person dennes frihed på en måde, der kan sammenlignes med en fængsling.

45 Det følger heraf, at artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 ikke kan fortolkes således, at bestemmelsen indskrænker sig til at pålægge den medlemsstat, der har udstedt den europæiske arrestordre, alene at fradrage de perioder med fængsling, som er blevet afsonet i den fuldbyrdende medlemsstat, hvorved de perioder, hvor der er blevet iværksat andre foranstaltninger, som indebærer en frihedsberøvelse med virkninger, der kan sammenlignes med virkningerne af en fængsling, ikke er omfattet.

46 Det følger således af ordlyden af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, af den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og af det med bestemmelsen forfulgte mål, at begrebet »varetægtsfængsl[ing]« i denne bestemmelses forstand ikke henviser til en restriktiv foranstaltning, men til en frihedsberøvende foranstaltning, der ikke nødvendigvis skal tage form af fængsling.

47 Henset til ovenstående betragtninger, og navnlig til den sondring, der skal foretages mellem på den ene side frihedsbegrænsende foranstaltninger og på den anden side frihedsberøvende foranstaltninger, skal begrebet »varetægtsfængsl[ing]« som omhandlet i artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 fortolkes således, at det foruden fængsling omfatter enhver foranstaltning eller række foranstaltninger, der iværksættes over for den pågældende person, og som på grund af deres art, varighed, virkninger og gennemførelse berøver den pågældende person dennes frihed på en måde, der kan sammenlignes med en fængsling.

48 Det skal i denne henseende bemærkes, at denne fortolkning bekræftes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende begrebet »ret til frihed«, der er fastsat i EMRK's artikel 5, stk. 1, som svarer til chartrets artikel 6.

49 I denne sammenhæng bemærkes, at chartrets artikel 52, stk. 3, fastsætter, at i det omfang chartret indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved EMRK, har de samme betydning og omfang som i konventionen.

50 I denne henseende fremgår det af forklaringerne ad nævnte artikel 52, stk. 3, til hvilke der i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, TEU og chartrets artikel 52, stk. 7, skal tages hensyn ved fortolkningen af bestemmelsen (jf. i denne retning dom af 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, præmis 20, og af 27.5.2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, præmis 54), at chartrets artikel 52, stk. 3, skal sikre den nødvendige sammenhæng mellem de i chartret indeholdte rettigheder og de tilsvarende i EMRK sikrede rettigheder, dog uden at dette berører EU-rettens og Den Europæiske Unions Domstols autonomi (jf. i denne retning dom af 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 47).

51 Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrører den i EMRK's artikel 5, stk. 1, fastsatte »ret til frihed« ikke de simple restriktioner for bevægelsesfriheden, idet den nævnte artikel alene omfatter frihedsberøvende foranstaltninger. Med hensyn til fastlæggelsen af, om en person er blevet

»berøvet friheden« som omhandlet i EMRK's artikel 5, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fastslået, at der skal tages udgangspunkt i personens konkrete situation, og at der skal tages hensyn til en række kriterier såsom arten, varigheden, virkningerne og gennemførelsen af den påtænkte foranstaltning (jf. i denne retning Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 6.11.1980, Guzzardi mod Italien, CE:ECHR:1980:1106JUD000736776, § 92, og af 5.7.2016, Buzadji mod Republikken Moldova, CE:ECHR:2016:0705JUD002375507, § 103).

52 I denne henseende fastslog Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i dom af 20. april 2010, Villa mod Italien (CE:ECHR:2010:0420JUD001967506, præmis 43 og 44), at foranstaltninger, hvorved den pågældende person blev pålagt at give møde månedligt hos politimyndigheden med ansvar for overvågningen, at bevare kontakten med det pågældende hospitals psykiatriske afdeling, at bo et bestemt sted, ikke at forlade den kommune, hvor vedkommende havde bopæl, og at forblive på sin bopæl mellem kl. 22 og kl. 7, ikke udgjorde en frihedsberøvelse som omhandlet i EMRK's artikel 5, stk. 1.

53 Ved anvendelsen af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 er den judicielle myndighed i den medlemsstat, som har udstedt den europæiske arrestordre, forpligtet til at efterprøve, om de foranstaltninger, der er blevet truffet over for den pågældende person i den fuldbyrdende medlemsstat, skal sidestilles med en frihedsberøvelse som beskrevet i denne doms præmis 47 og derfor udgøre »varetægtsfængsl[ing]« som omhandlet i nævnte artikel 26, stk. 1. Såfremt denne judicielle myndighed i forbindelse med efterprøvelsen når frem til, at dette er tilfældet, kræver nævnte artikel 26, stk. 1, at den samlede periode, hvor disse foranstaltninger har været iværksat, skal fradrages i den periode med frihedsberøvelse, som personen skal afsone i den medlemsstat, der har udstedt den europæiske arrestordre.

54 Det bemærkes i denne henseende, at selv om foranstaltninger såsom husarrest i ni timer i løbet af natten kombineret med en overvågning af den pågældende person ved hjælp af en elektronisk fodlænke, med en pligt til dagligt eller flere gange ugentligt at give møde på en politistation på nærmere angivne tidspunkter og med et forbud mod at ansøge om udstedelse af rejsedokumenter til udlandet, utvivlsomt begrænser den pågældende persons bevægelsesfrihed, er de imidlertid i princippet ikke begrænsende i et sådant omfang, at de får en frihedsberøvende virkning og dermed kan anses for »varetægtsfængsl[ing]« som omhandlet i artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.

55 For så vidt som nævnte artikel 26, stk. 1, begrænser sig til at fastsætte et mindsteniveau af beskyttelse af den af den europæiske arrestordre omfattede persons grundlæggende rettigheder, kan bestemmelsen, således som generaladvokaten har anført i punkt 72 i forslaget til afgørelse, imidlertid ikke fortolkes således, at den er til hinder for, at den judicielle myndighed i den medlemsstat, som har udstedt denne arrestordre, alene på grundlag af national ret kan fradrage en del af eller hele den periode, hvor den pågældende person i den fuldbyrdende medlemsstat har været omfattet af foranstaltninger, der ikke har indebåret en frihedsberøvelse, men en frihedsbegrænsning, i den samlede varighed af den frihedsberøvelse, som personen skal afsone i den udstedende medlemsstat.

56 Endelig skal det bemærkes, at i forbindelse med den i denne doms præmis 53 omhandlede efterprøvelse kan den judicielle myndighed i den medlemsstat, som har udstedt den europæiske arrestordre, på grundlag af artikel 26, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 anmode den fuldbyrdende medlemsstats kompetente myndighed om alle de oplysninger, som det skønnes nødvendigt at fremsende.

57 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at det forelagte spørgsmål skal besvares med, at artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at foranstaltninger såsom husarrest i ni timer i løbet af natten kombineret med en overvågning af den pågældende person ved hjælp af en elektronisk fodlænke, med en pligt til dagligt eller flere gange ugentligt at give møde på en politistation på nærmere angivne tidspunkter og med et forbud mod at ansøge om udstedelse af rejsedokumenter til

udlandet, henset til arten, varigheden, virkningerne og gennemførelsen af disse foranstaltninger set under ét, i princippet ikke er begrænsende i et sådant omfang, at de har en frihedsberøvende virkning, der kan sammenlignes med den, som følger af fængsling, og således kan anses for »varetægtsfængsl[ing]« i den nævnte bestemmelses forstand, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Sagens omkostninger

58 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 26, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at foranstaltninger såsom husarrest i ni timer i løbet af natten kombineret med en overvågning af den pågældende person ved hjælp af en elektronisk fodlænke, med en pligt til dagligt eller flere gange ugentligt at give møde på en politistation på nærmere angivne tidspunkter og med et forbud mod at ansøge om udstedelse af rejsedokumenter til udlandet, henset til arten, varigheden, virkningerne og gennemførelsen af disse foranstaltninger set under ét, i princippet ikke er begrænsende i et sådant omfang, at de har en frihedsberøvende virkning, der kan sammenlignes med den, som følger af fængsling, og således kan anses for »varetægtsfængsl[ing]« i den nævnte bestemmelses forstand, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Underskrifter